

790
А случи ли се пръвъ самичкия Войвода
Да падне въ бой, — тогазъ ? Отново подъ хумотъ —
Сто пъти по злочестъ, безпомощний народъ
Ще да превие вратъ . . . Желашъ ли свобода
Народу, ти не се поставяй надъ народа —
А съ него заедно върви, дели беди,
Дели и тържества. Клонъ отъ дъбътъ бѣди
Откърши ли те грѣмъ — смъртъта ти да не сети
Могъщия дѣбъ: единъ падна отъ клоновете,
Но все сж читави пакъ другите, и съ тяхъ
Предъ бурите се гордѣ изправя той безъ страхъ.
Така разбирамъ азъ и за това се боря.
800 Мълчахъ и траяхъ, — но предъ вази ще разтворя
Днесъ картите си, та . . .“

Но бързо Дивисилъ
Сега подзе: „Така, така е, синко милъ.
Ти мислишъ може би и хубаво и здраво;
Но мене позволи да ти го кажа право —
Ти младъ си! Откакъ святъ светува, на света
Прибръзна велкога била е младостъта:
Че тя ни хората, нито живота знае,
Тѣй както трибува, — и повече мечтае,
По-малко мисли. Тя съсь своите мечти
810 Като тополя се издига въ висоти —
Но за това пъкъ тѣй и слаба сянка сени!
И не подъ нея се отбива заморений
Отъ жегата пътникъ. Азъ не първи пътъ сега
Те слушамъ да роптайшъ, и слушамъ те съ тѣга.
Противъ войводата светкавици да мяташъ,
Каточели противъ измамникъ, — а не смяташъ,